

Sygn. akt V CSK 450/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa L. S.

przeciwko M. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwana M. B. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 kwietnia 2013 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 1 października 2012 r., którym zasądzono na rzecz powoda L. S. kwotę 123.105,87 zł z tytułu ceny z umów sprzedaży towarów.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację wskazanych funkcji. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, w granicach podstaw tego szczególnego środka zaskarżenia. Jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły w sprawie, w której została wywiedziona skarga. Ocena podstaw przyjęcia do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy w złożonej skardze kasacyjnej wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub oczywista zasadność, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli potwierdzona jest przynajmniej jedna z nich. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi jest bowiem uzasadnione ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są wskazane przyczyny. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania kasacyjnego jest

ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi, jako zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wywodziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na nie zastosowanie art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. i zaniechanie zawieszenia postępowania w sprawie, pomimo przyjęcia trafności zarzutu fałszowania podpisów na oznaczonych dokumentach przez K. D. i M. P., co z kolei doprowadziło do wydania przedwcześnie błędnego orzeczenia, nie uwzględniającego okoliczności dotyczących zarzucanego czynu, których ustalenie w postępowaniu karnym wpłynęłoby na wynik procesu.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższa przyczyna nie usprawiedliwia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury jej spełnienie przesłanki wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka i bez konieczności dokonywania głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Wywód skarżącej, zmierzający do potwierdzenia tej przyczyny, nie pozwala na przyjęcie, że nie zawieszenie postępowania w ogóle mogłoby mieć wpływ na wynik sprawy. Brak także podstaw do kwalifikacji naruszenia art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c., gdyby nawet miało ono miejsce, jako oczywistego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny szczegółowo wyjaśnił, z jakich powodów uznał że, mimo wszczęcia postępowania karnego dotyczącego sfalszowania podpisów na fakturach, niecelowe jest zawieszenie postępowania w rozpoznawanej sprawie. Zakładając, że okoliczność powyższa może być ustalona zgodnie z twierdzeniem pozwanej, przyjął bowiem w oparciu o inne środki dowodowe jak te dokumenty, że między stronami doszło nawiązania stosunków obligacyjnych poprzez zawarcie a następnie wykonanie umów, z których powód wywodził roszczenie dochodzone przeciwko pozwanej w obecnym postępowaniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]